

quod est principale; & orationes, quae in Missa sunt pro vivis & mortuis. Quantum ergo ad Sacramentum, non minus valer Missa Sacerdotis mali, quam boni, quia utrobius idem confitetur Sacramentum. Oratio etiam que fit in Missa, potest considerari dupliciter: Uno modo in quantum habet efficaciam ex devotione Sacerdotis orantis; Et sic non sit dubium, quod Missa melioris Sacerdotis magis est fructuosa. Alio modo in quantum oratio in Missa profertur à Sacerdote in persona totius Ecclesie, cuius Sacerdos est minister. Quod quidem ministerium etiam in peccatoribus manet, sicut supra dictum est de ministerio Christi. Unde etiam quantum ad hoc est fructuosa non solum oratio Sacerdotis peccatoris in Missa, sed etiam omnes ejus orationes, quas facit in Ecclesiasticis officiis in quibus gerit personam Ecclesie, nec renovetur, ne Species corrumpanter. Et hoc merito deberet fieri hebdomadarium, vel saltem omni quindecim, vel mensa ad summum.

QUÆRO XIV. Eucharistia quomodo in Ecclesie, etiam Monialium est asservanda? Et quis sentis de lampade, que ante eam ardere debet?

LXVIII. Resp. I. Parochus idem est de Superiori Comobii ex officio tenet curas, ut Eucharistia in loco decenti, & honorifico asseretur, & frequenter (novam Hostiam imponendo, & antiquam sumendo) renoveret, ne Species corrumpanter. Et hoc merito deberet fieri hebdomadarium, vel saltem omni quindecim, vel mensa ad summum.

Ratio patet ex reverentia Augustissimo Sacramentum debita.

Resp. 2. Ex generali consuetudine continuo die, noctuque ante Venerabilem debet ardere lampas; cujus curam Parochus (& cum eo adiutum) ut & Superior Monasterii gerere debet. Qui facile culpam mortaliter committere possunt, si nulla causa, v. g. inopia, excusante altero die (presentem cum scandalo) Eucharistiam scienter relinquunt sine lumine. Idem est de aliis, si reliquias lampadem extinximus per tres dies, aut 4. noctes.

Ratio est quia ante.

Resp. 3. Quod concernit conservationem lampadis, prima pensanda est consuevit Ecclesia talis loci, quia si forat, ut Parochianai ad eum finem certas oblationes faciant, vel ut conservatio fiat ex provenientibus Ecclesie, vel ut pro conservatione lampadis contubuant Patroni, & omnes qui intuui illius Ecclesie fructu aliquos percipiunt, tali constitutum standum est; si vero non videat, introducenda est.

Resp. 4. In Monasteriis Monialium Eucharistia debet asservari in publica Ecclesia, non vero intra Corrum, aut sepa Monasterii, non obstante quocunque induito. Ita Trid. sess. 25. de Regul. c. 10.

Vide Decretum sequentem, ut non deferatur Eucharistia ad benedicendum incendium.

AD INCENDIUM

Compescendum ad Ecclesiam S. Nicolai in Carcere exortum, minus ritè alatam fuisse ex Ecclesia Sacram Pyxidem Sanctissimum Sacramentum intercludentem, eaque super populum, & ad furentes flamas benedictum, rationibus, pluribusque allatis Ecclesiasticis sanctionibus, dementatur, & ne tale quid exinde fiat opportunè sancitur.

Venerabili Fratri Nostro Fr. Joanni Antonio, Episcopo Tusculano, S. R. E. Cardinali Guadagni nuncupato, nostro in Urbe, ejusque districtu Vicario Generali.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater Noster, Salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Exortum in Urbe CUM, ut rectè nosti, proximo superiori mense Aprilis invasisset ignis supellefites, ac incens, enarratur, merces quadam asservatas in parvis quibusdam domibus sitis in Foro Montu dicto, Parochialis districtus S. Nicolai in Carcere, cumque continuo, quod sat superque fieri assolet, in magnum exrevisset incendium: memorata Parochialis, insimilique Collegiate Ecclesiae Canonici suum esse existimarent, horari populum ad Dei implorandum opem, ut pro sua misericordia maximum impendens deterrimur avertere dignaretur, cuius vehe-

mens suberat timor, quoties extinctum incendium non fuisse.

Coastam deinde magnam populi multitudinem in Ecclesiam, fuisse precibus Dei misericordiam implorasse.

§. 2. Ad congregandum populum initum fuit consilium, ut circamiens Minister tintinnabulum pulsaret ad eum planè modum, quo cogi multitudine solet, ut sanctissimum Sacra-

mumentum ad agrum aliquem deferendum comiteverit. Cumque ita contigisset, ut Ecclesia citatum fuit elata voce Rosarium, atque etiam in ejusdem Sanctissima Virginis honorem cantatae fuerunt Litaniae. Ad huc Sacerdos plo æquæ, ac ferventi sermone interessentes exicitavat ad Dei placandam inclinationem, implorata sibi ex animo de parratis criminibus & quantum quidem relatum est, insonuit Templum clamoribus illorum, qui sibi à divina misericordia multis genitibus, & lacrymis patratorum criminum veniam pre-

cabantur.

§. 3. Si nihil fuisse præterea gestum, nil quoque fuisse, quod obiceretur, & nemo piam

agentia ratione in memorio luctuoso casu servatum non landasset. At cum ex religioso,

sancto studio ad angenda devotionis populi, enixaque ejusdem votis satisfaciendi, op-

portunum quin, & congruum visum fuerit præcipere, ut reserato Tabernaculo, in quo

Sacra Pyxis custoditur, eadem super populo, & ad incendium benedicteretur.

§. 4. Cumque ita, qui Parochi vice fungitur, data sibi iussa perficiens, sacris induitus vestibus, accepta Sacra Pyxide, in qua erat adorandum Sacramentum, ab Ecclesia prot-

cesserit, satis congruo facut, ministrorum numero stipatus, mediaque in via consis-

tente, unde ignis erat conspicuus, Pyxide humerali velo obtecta non solum coætæ immen-

se multitudini, sed & regionem voraci vastam benedixit; hoc plane illud est,

unde sermones variis exorti sunt; quibusdam factum ipsum commendantibus; consentibus

alii, in ea facta specie sectis rem transi non potuisse, ne populi frigesceret, devotio, ne-

ve offenderentur pusilli, sibi, cohబndendo igni benedicitionem vehementissime exoptan-

tes; aliis denique contra assertum novum incongruam ritum inclamantibus.

§. 5. Et quamvis Fraternitas Tua inter has disputationes non aliam, prout assoles, ini-

veris rationem, quam Christiana prudenter omnino congruerit, hancque ipsam pro-

baverimus Ipsi, & nunc quoque ut mox constabit, probemus; Nobis tamen videtur face-

re non posse, quin ea, que Ipsa haec de re expeditum at notarium, perspecta tibi reddi-

mus hisce nostris litteris; quas mandamus, in futurorum temporum normam, apud Acta

tabulariui tui ascerbit.

§. 6. Quicunque ea, que gesta sunt probanda sibi, ac defendenda suscipiens asser-

ret, nihil plane in eo praesumit, quod cultu Sanctissime Eucharistiae debito non congrue-

rit, & perdifficile esse per integrum rei gestæ seriem, quidquam offendere ex intrinseca

temporatione improbandum, immo vero facilè reperti posse, quod pietatem, & devotionem

sapientiam, alias affectu spiritualia commoda; multa is quidem dicet, snamque assertionem

firmare posset is, que adnotat Theophilus Raynaudus tom. 15. suorum Operum, p. 83. col.

i. ubi loquens de Sacramentis expositione fieri solita, cum aliquod imminent infortium,

ut scit rem expendit: *Ego motus apertissimus permovendam populum, ac excitandi ad pietatem*

necessitati congreuentem, verbi gratia, si ingratis pestis, aut incurvus hostium, aut aerarium

tempestatis malignitas; nihil enim habet Ecclesia optius ad plebem Fidulum excitandum, &

sensu pietatis Deum placaturo afficiendum, quam sacrum speculum Corporis Christi propalam

exhibiti, & objectum ejus in quo est salva vita, & resurrectio nostra. Sed non satis ea essent: Ritus quippe,

de quo est questione, multa haec adnexa inferius à Nobis expendenda, ex quibus, deposita pietate acus, jure,

meritorum potest Ecclesia eum non probare, neque enim illa hac in re intrinsecam tantummodo ejusdem bo-

nitatem spectat, sed & alia, que vel neglecta, vel non prævisa, facile possunt confusiones inducere ac per-

turbationes.

§. 7. Si quis autem, ut sibi tuta unoque veluti iðu salva res esset, Ecclesiasticas

proferret historias, exempla præstò essent opinioni sue validè accommoda. In Chronica Al-

Biensem Episcoporum, atque Abbatum Castræ, apud Vhiers in Tractatu de Expositione

S. Eucaristie Sacramenti, part. imprestions Parisiensis anni 1677. lib. 5. cap. 12. legi-

tur, sub Abate Geraldo, qui vixit ad annum 1090. incendium à fulmine excitatum, fuis-

se hoc pado extinctum.

Item Monasterium furibunda incendia voluit,

Cum Christi oblatio Corpore, flamma cedit.

Celebre est S. Bernardi factum, relatum in eius vita, quam scribere instituit Abbas Guillermo à S. Theodoro, ac absolvit Abbas Hernaldius à Bonavalle, veteri amicitu cum Sancto conjunctus. Adstabat ad Ecclesiam Janum Willhelmu Aquitanum Dux, intitulò excommunicacionem non ingrediens. Vir Sanctus interea Sacrum faciebat: cumque consecraret, ante consummationem, imposito Patene Divino Sacramento, & ad Duem accedens ipsum ex ferventis animi affectu est allocutus, ut eundem ad insignem penitentiam adhucserit, & ad novum vitæ institutum, unde porrò in Beatorum album, qui cultum in Ecclesia obtinet, recenseri prome-
rit, ut videre est in Martyrologio Romano quarto Idus Februario. Hæc res descripta legitur in praedicta antiqua vita S. Bernardi, & perbeli retrix a duobus recentioribus ejusdem Vita scriptoribus, a Magno-
tio nempe lib. 2. cap. 6. n. 38. & à Petrina in Historia Chronologica, lib. 4. tom. 1. n. 371. & seq. Celebre
quoque sese prodit factum S. Clara, que, ut Monasterium suum, universamque Assisiensem Urbe servaret
à direptione, ac stragibus Saracenorū, jam iam impia consilia exequentibus, ad Monasteriū janam afferri
curavit. Tabernaculum Sacramentum intercludens: Christique vix obiecto corpore, Saracenorū nonnulli ob-
coecati, reliqui precipites effugerent. Rem narrat S. Antoninus in suis Historiis, tit. 24. cap. 6. §. 3. Resumitur
eadem à Bollandistis, tom. 2. mensis Augusti pridie idus, pag. 759. n. 21. & à Pagio in Vita Alexandri IV.
n. 15. Ejusdem ferè tempore cum S. Clare facto est, & aliud relatuum à Roderico Granateni part. 2. Explana-
tionis Symboli cap. 27. §. 7. secutum anno 1230. in Regno Valençie, dum bellum gerente in Mauros: de ho-
rum quippe exercitu tum Christifideles insignem retulere victoriam, cum plus Sacerdos manibus gestans pan-
num lineum consecratum Particulis plenum, prodire in omnium conspectum, Deum exorans, ut nostris præstò
esseret, ex quoque pto est eosdem horitato ad instaurandum ceram, quod porrò insignis victoria est conse-
cta. Meminimus, & ipso eorum, que in minoribus, agenesque Promotorem Fidei, legitimus in Actis collectis
super Virtutibus Beati Petri Fourrieri, ad quem cum delatum fuisse, publica in Capnona quosdam sacri-
legiis verbis Divinum Nomen violare, ad Sacrum Tabernaculum advolavit, arreptaque Sacram Pyxidem,

Tract. XII. Exam. VI.

Non congruent eadem cunctumque causi, nec generaliter exhibere possunt agentis normam, & quare.

S. 8. In hanc Classem referri, & illud potest, quod legitur in *Natali* 10. quod S. Paulini Nolani opus est, ubi narrat, ingens incendium fuisse extinctum obiecto tantum ad flammas Sancte Crucis frustolo.

Vicerat ignis aquam, nos ligni vincimus ignem.

Quoniamque aqua non potuit, vicit brevis bastilla flammam.

*Quae autem optio-
ra ad rem compro-
bandam preferun-
tur exempla, nec
laudantur, nec ri-
tum possunt indu-
cere.*

Et quoties ex classi horum, similimum exemplorum, que peculiari Divino afflatus non immortali tributum ad alios progrederi quis vellit eventus, allatum Divini impulsus exceptionem haud ita faciliter recipiens, veluti ad id, quod sub annum 1647. contigit ferme Halze Tyrolis, ubi cum Sacerdos Venerabilis Eucharistia exhibita ingenti incendio beatitudinibus, restituiri ignis, vel ad illud, quod anno 1734. sive alio veriori tempore, hic Roma gestum est, tunc, quando publica, solemnique pompa fuit Sacramentum ab Ecclesia delatum ad incendiū locum, eoque imperita beneficio; qui his uteretur exemplis, hanc valde proficeret, tum quia primum ex recensitis factis affectus à Gobato in sua *Theologia experimentalis*, trāct. 4. cap. 21. sēc. 1. n. 375. qui tamen illud non probat, sed tanquam nuncupata felix ab exitu: *Fatum felix ab eventu, tum quia unum, vel plura adhuc facta hujusmodi, aut incognita, aut a Superioribus dissimilata, haud tantu sunt, quibus iure recens aliquip disciplina, novusque ritus immitatur.*

S. 9. Sicuti prænotatum est, superioris allata argumenta, ad ritum, de quo sermo est, vindicandum infra-

*Primum, sed mi-
nus firmum argu-
mentum, illorum, qui
factum impro-*

menta sunt, leviorsaque momenti, sed ejusdem fūruris sunt alijs quedam, quæ in Ritum ipsum objechiantur, atque extolluntur. Ajunt nonnulli Eucharistie Sacramentum à Christo fuisse institutum, ut eo vesceremur; quod quidem indubium est: at satis reprehendit non potest, quomodo ex hoc antecedenti inferre licet, hande decreta illud in Suplicationibus defere, Deunque, qui sub Sacramenti speciebus adest, deprecari, ut a gravibus nos quantusque obsidibus periculis presteret incolumes. *Neque enim idē minus est adorandum,* sunt

concepta verba Concilii Tridentini, de hoc Divino Sacramento loquentis, sēc. 13. cap. 5. quod fuerit à Christo Domino, ut sumatur, *institutum: nam ilium eundem Deum presentem in eo adesse credimus, quem Pater alterius introducens in Orbem terrarum, dicit: Et adorant eum omnes Angeli Dei, quem Mōsi præcedentes adoraverunt,* quem denique in Galilaea ab Apostolis adoratum fuisse Scriptura testatur: Exindeque Tridentini Pates commendare pergunt pias Suplicationes in festo Corporis Christi haberi solitas, religiosaque actiones comitantum adorandum Sacramentum, dum ad agrotos affectum ut videtur est cap. 5. & cap. 6. & can. 6. cit. sēc. 13. Christus Dominus qui homo, vel nunc in gloria statu, Deum Patrem nobis rogat: *Christus Iesus, qui est ad dexteram Dei, qui etiam interpellat pro nobis;* legitur in Epistola ad Romanos 8. *Advocatus eubenus apud Patrem Iesum Coristum;* subdium in Epistola prima S. Joannis cap. 2. sive porro hoc præstet, petens expresse à Deo, ut nobis proficia concedat, sive implicita suam exhibe Humanitatem, veluti Hostiam jam ipsi in Crucifixione oblatam, ut Deus in eam respiciens, quæ utilia nobis possunt evadere, elargiatur; veluti disserunt nostri Theologi, qui licet in explicatione tradenda discrepant inter se, duis alijs prima subscriptum, alijs secundum sententia: consentiunt tamen omnes quodam dogma, insimul adnotantes: neque Ecclesiam, neque Fideles sole absoluē ad Christum confugere, ut ipse pro nobis oret, sed ut nostra velit exaudire vota, ne videantur, cum Ario, & Nestori erroribus consenserit, qui tueri audebat, ipsam Christi personam, ad quam vota diriguntur nostra, esse creaturam, & divina interiora. Cum autem nostras preces audiat Christus, quoties id promoventer, cumque idem Christus, vere Deus, & Homo, vere, realiter, ac substantialiter sub speciebus Eucharistici panis continetur, omnino nunquam affirmari poterit, non posse nos supplices ad ipsum confugere, ut incendium extinguiri deprecemur, ex eo tantum quod Sacramentum fuerit in nostrum cibum institutum; sed erit tantummodo assendum, non licere ita ad illum confugere, ut Sacramentum educatur in Tabernaculo, afferatur ad ignem, atque ad incendium benedicatur, ob qualitatem Ritus, quoties firma desint ad eum vindicantur argumenta.

Alijs duo bāud *validiora argumen-
ta.* Dei nomine adjurari, autim, hoc unum posse validē ob sistere ritui benedicendi incendiū cum Eucharistie Sacramento: sed infirmum omnino videatur hoc argumentum. Creatura res expers rationis, si ipsa per se attendatur, cum non intelligat, talis non est, quæ adjurari possit, capax tamen evadit, que exorcismis Ecclesie subjiciatur, si veluti ab alio acta inspicatur; ex quo consequitur posse orationes nostras ad Deum intendi, ut eam nobis nocere prohibeat, etiam si in nostrum damnum, detrimentumque ageretur. Est hæc S. Thome doctrina 2. 2. q. 90. a. 3. Verum eadem nihil profecto opus est in hac facti sententiā, in qua dum adhuc Pyxide benedicendi incendiū nulli unquam intermixti sunt, vel intermissione exorcismi. Alii ritum improbant, assertentes ipsi inesse Dei tentationem, virtutum Religionis oppositum, ideoque peccatum sapienti, & grave quidem peccatum, quavis superstitione inferiori, ut fūse docet, demonstratque S. Thomas 2. 2. q. 97. art. 2. & dub. 169. At si expressa Dei tentatio, juxta ejusdem S. Thome sententiam, tunc induciur, cum quis quidquam agit ex mente, atque consilio, ut Dei scientiam, potentiam, patientiam, voluntatemscrutetur: interpretativa autem, & implicita, quando non agit is quidem eadem concepta, expressaque mente, sed tamē quidquam loquitur, vel agit, cui non alijs potest esse scopus, quam ut Divinae aliquicun virtutis periculum fiat; quod tunc planè contingit, cum quis paratus habens usitatam, vulgaresque agenti rationes, has quidem sponte omittit, sequit ultra in discrimine adduct. *Sicuti tentare, est experimentum sumere, seu explorare, ita Deum tentare, est* nō sumere experimentum de aliqua ipsius perfectione, veluti ex seiat, an posset, an velit, quidquid; quod sum verbi, *tum fūlis fieri potest,* ideo duplicitate; uno modo expresse, puto cum aliquis ea intentione dicit, aut facit quidquid, ut explore. *Dei scientiam, potentiam, patientiam, aut voluntatem:* altero modo implicito, seu interpretativa, quando non est quidem tomī formol, & expressa intentio simile aliquid explorandi, hoc tamē dicit, aut facit, quod non potest alio ordinari, quam ad experimentum sumendum de aliqua Dei perfectione, veluti quando aliquis humanus, & naturalius modis non destitutus, ea sine rationabili causa omittit, aut se periculo exponit: verba sunt Sylvii egregii S. Thomas Interpretis ad art. 1. prædict. querit. 97. Quomodo ergo

De Eucharistia.

quam poterit jure defendi eum, qui Venerabili Sacramento ad Incendium benedit, qui Deum rogat, ut miseris, afflictisque ab irruente infortiū velit prestare exemptos, qui non ea mente est, ut Divina potest sumat periculum, qui humana non spernit subsidia, sed iis undique collectis, omnia enirrit, assidua tamē Divinitate Majestati preces offert, quod imminet grave malum, dignetur avertire, hinc, inquam, gravissimi criminis expressa, vel tacita Dei tentatione posse reum pronuntiari?

S. 11. Alii denique arbitrantur, non esse usū recipiendam asservare piam consuetudinem afferendam Sacramentum Sacra Pyxide contentum, eoque benedicendi incendiū, ne forte id fiat cum ignis divitium aedes incensis, non autem pauperum domunculas: neque manus hic quidem est, vel sola mente conceputus timor: Thiers quippe prædict. cap. 12. inventur in suis illacrymabiliēs hanc personarum acceptiōnem, veluti aliquibus in locis usū receptam. Idem anct̄r præterea plures cumulat Synodales sanctiones, quibus seveitate interdictur, sacra Linteā ad incendiū affire, eaque projecte in flamas, ut extinguantur, atque multo etiam magis, si ipsa sacra Hostia projiciatur in ignem, ea quidem spe, ita illum restinguat posse. Quicquid asservat prædictus auctor, perfaciē admitti debet; immo quoties, ad ea firmitas, quo in ritu jacenda in ignem Sacram Hostiam profert, & irreverenter.

tiam eo acta contentam, alio opus esset exemplo per ipsum non inducere, illud minimè desideraret. Etenim, quanvis in Italia, & praesertim Florentiæ, viget usus comprobandi abditiā veritatem innocuo aliquis transīt. Episcopum simoniacē in Episcopatum fuisse intrusum, ideoque dependendum esse, uni reipublica factum est; illāsus per ardorem ignem pertransit, quemadmodum opportunis atlatis monumentis demonstravimus nostro lib. de Canoniz. S. S. cap. 33. tamē cum nonnullis exinde scūlūs in eadem Civitate idem sumi voluerit experientum ad fidem, aufroritatemque conciliandā Doctrinā Hieronymi Savonarola, cumque aliquid sese protulerint paratos per ignem transgreſi, manu gestantes Eucharistie Sacramentum, Eucharistie delationem non probarentur judices, constanti iudicio eam denegantes, ac irreligiosam definientes, prævarice exempli, specatatis iis circumstantis, in quibus usurpari cupiebant; ut videtur est in vita præfati Hieronymi Savonarola scripta à Francisco Pico tom. 2. impressionis Portisiorum 1674. p. 70. tom. 2. *Additionem ad eundem vitam*, pag. 506. & in Appendix ad vitam Alexandri Sexti Pontificis exaratum ab Alessandro Gordoni tom. 2. pag. 435. Verum his omnibus nihil commune est, cum casu nostro. Qui enim ritum, de quo nunc agimus, tueri faciliē respondere potest, si asservat, licet omnino ipso adhibito Sacramento excitatis incendiis benedicere, nec tamē ullam fieri debere divitis, & pauperis discrimen, neque Eucharistiam post Benedictionem in ignem projiciendam esse, sed inō in tabernaculum, unde fuit educta, omni cum honore restituantur.

S. 12. Sepositis itaque superius allatis amadivisioribus, rationibusque, vel ritu faveantibus, vel oppositis, ut tuō licet ad propositum metam pertingere, unica cui insistas, tutaque via sita est in investigandis, expendendis regulis ab Ecclesiis prescriptis de cultu Sanctissimæ Eucharistie: neque enim fas cuicunque esse debet privata aufroritate, vel ex veritate etiam devotionis, zelique affectu, novum ritum inducere. *Si quis dixerit, receptos, & ap-
probatos Ecclesiæ Catolice Ritus, in Solemnis Sacramentorum administratione adhiberi con-
sueto, aut contum, aut sine peccato a Ministris pro libito omitti, aut in novis alijs per quatenus*

cumque Ecclesiasticum Pastorem mutari posse, matheba sit: verba sunt Sacra Tridentina Synodi Can. 13. sēc. 7. de Sacramentis in genere. Et quoties idem opus, utrum eiūdum ipsum intedicere induit contigit, etiā nihil contumenteri pietati, ac religione oppositum, Apostolica Sedes euādem ipsum intedicere non dubitavit, ex quibuslā extinsecis circumstantiis nullatenus previsi, vel neglegit ab eo, qui ritum invexit. Ut plura prætermittamus exempla ad rem presentem sat est unum illud innuere de Sanctissimo Sacramento, olim afferti solito ad agrotos, qui cum exoptarent illud sumere in Viaticum, nec tamē possent deglutiēre, nonnulli in ipsum saletē intuiri cupiebant, alijs adorare, ac deosculari, veritatem quippe id fuit à Sancto Pontifice Pio V. cui interdicto consonum, quoque est alterum adscriptum in Ritu Romano à Paulo V. Summo Pontifice evulgato, in ea parte, quæ est de Communione Infirmorum, ubi sermonē instituto de Divina Sacramento, hæc leguntur. *Sed alicui ad adorandum solū, seu deviationis, seu cuijuslibet rei pretextu, ad ostendendum non deferatur: idque non ea sa-
crae similitudinē, cum*

ne quarundam circumstantiarum, quas sapientes legislatores redē adnotarunt, quasque innuit Card. de Lugo in suis Responsis Moribus, lib. 1. dub. 11. num. 3. Merito id prohibuit, loquitur de Sancto Pio V. quia si ad priuatum agroti consolationem, & sine spe refectoria Sacramentalis, tanta Salvatoris Majestas loco movenda, & eis deforatur, & applicatur curatōne gratia, ita & ad eosdem non communicaturos, nec periculose decumbentes, deforatur Eucharistia, & applicatur partibus laeti, & dolentibus, spe impetrande curatōnis; que & alia similia, cultum, & reverentiam debet in tanta Majestati paulatim immittere.

S. 13. Annūm Ecclesiis constituit solennitatem Corporis Christi, quæ à Tridentino Concilio dicitur Religiosis nostris aduersis Hæreses Triumplum, sicuti videtur est sēc. 13. cap. 15. Suplicationes quoque institutæ ea occasione habendam, jam inde ab Urbano IV. quemadmodum fuisse à Nobis demonstratum fuit in nostro Opere de Festis Domini, cum de Festis Corporis Christi disserimus. Cavit Ecclesia, ut Sacramentum ad infirmos cum debito honore deforatur, cum ipsum suspectum in Viaticum, ut licet reprehendere ex pluribus Synodalibus sanctiōnibus, decretisque editis tum a Summis Pontificibus, tum & ab Episcopis quoad Dioceses suas. Amplēa est Ecclesia piū usum exponendi Venerabile Sacramentum omnibus conspicuum, utpote diobus crystallos inclusum in Ostensorio, quod dicitur Monstrantia, in statutis Concilii Coloniensis habiti sub Card. de Cusa Nicolai V. per Germaniam Legati Apost. sicuti nosse licet ex tom. 9. Collectionis Conciliorum Harduin col. 1368. lit. C. dummodo id de licentia Ordinariorum, publicamque ob causam aliquam fiat. Adiecit, & illud Ecclesia, quod si priuata tantum, non autem publica causa subiicit, Sacramentum exponatur, ita tamen, ut reserato Tabernaculo, inde Sacrum Christi Corpus minime educatur, sed vel Sacra Pyxide sit inclusum, aut Vel obtecum, ita ut videri non possit, quemadmodum deprehenditur ex literis conformibus decretis editis à Congregationibus Episcopis, & per Summos Pontifices probatis, quas omnes collegiis ipsi, cum Bononie essent, in una ex nostris Institutionibus Italica editionis t. 2. quæ in latīnam quoque versionem est illata. Cogitavit Ecclesia de Benedictionibus Venerabili Sacramento adhibeo, imperiendis, tum post publicas habitas supplications, tum quoties post solemnum Expositionem Sacramentum est in Tabernaculum restitendum, ac denique cum sumpto per Argentum Viaticum, reliqua in Sacra Pyxide est Parte.

tula, quam Sacerdos secum ad Ecclesiam defert, velut nosse licet ex Rituall Romano *t. de Communione Iermorum*. Casum denique prospexit Ecclesia instantis alienus nimbi, procelle, alteriusve ingentis periculi, cavitque, ut si populus excuti velit ad Deum Optimum Maximum deprecandum, quo ab ingentis malo praestetu immunit, adaperatur Tabernaculum, minime educto Sacramento, sed ante ipsam Sacra Pyxide inclusum preces religiosi affectu recitentur. Hæc est methodus prescripta à magno S. Carolo Borromeo in sua tercia Synodo Diocesana habita anno 1572. Cum grandines, nimbi, turbines, & alia temporum procelle imminent, ad eas tempestates sedandas, vel vocant, signandas, no Sacerdos vacuum, in quo Sanctissimum Christi Domini Corpus atervatur, adibeat, sed Tabernaculum accessit luminibus pafaciat, ut ea nimborum vi imminente, regatorem, & præces à Ciero, populo coram Domino religiosi fiant. Quod confirmatum nosciuit in tercia Synodo Provinciali coacta subsequenti anno 1573. Cum nimbi, procelle, turbines, aut grandines impendat, ne Sacerdos ad tempestatis procelle arcedam vacuum adibat in quo Sanctissimum Eucharistia Sacramentum atervatur, sed Tabernaculum, ubi illud in Altare reconditur, pafaciat; tunque in ejus conspectu Litania, alias religiosas preces ejus rei causa institutas pie, sanctè pronunciat. Consonat his Rituale Ebriense anno 1606, à magno Cardinale de Peron compositum. Perspicuum itaque est systema à S. Carolo Borromeo, veluti lex quædam, in universa Diocesi, Provinciaque sua stabilitum, quodque merito pro ceteris locis haberi potest tamquam regula in vi direxiva, cum ex aliquo temporestat, grandine, fulmineque inopinato casu, supplices ad Deum libet configure. Aperiendum namque est, ut prædictum vobis, Tabernaculum, Sacramentum intra Pyxidem relinquendum, pia fundenda preces, ut Divinam nobis openem imploremos. Si autem Sacramentum non debet à Tabernaculo educi, facile intelligi, in designatis casibus non esse illud affordendum ad Ecclesie janum, nec cum eodem Benedictionem impertendam.

Ex identitate rationis hunc quoque casum definit.

Afferuntur alia decreta, qua bunc præcisè incendi casum decidunt, & quid tunc agendum statuant.

sicut potest, sic & iustus, mala quadam permittit: & quia num facile sit placabilis, ignoramus; vitandum illud omne, quod & quorundam Christianorum fidem infirmare posset, & nostrorum bonorum Mysteriorum malignis infidelium, aut hereticorum irrisiōnibus expone. Qui temporalia à Deo exposuit; pavidius debet eadem rogare, divinaque voluntati se omnino committere: Quandam peccata temporalia, cum modo peccata, cum timore peccata, illi committit, ut, si pro sint, deo, si scit obesse, non det. Quid autem obicit, quid prosit, medius novit non agnoscat; inquit S. Augustinus in serm. 354, alias 53, de Verbis Domini, cap. 7. Cum sevunt infortunia, homines plerisque Deum, quomodo oportere, non orant; liberari se petunt, nihilque præterea curant: cumque ceteroquin pietate, ac devotione erga Sacramentum Altaris exardescant, videntes educi illud è Tabernaculo post recitatas preces; afteri ad Ecclesie janum, eodemque adibito per Sacerdotem benedic ad eam regionem, unde erumpunt turbines, & procelle, vel ad eam in qua fuit incendium; implent fiducia quadam, certaque spe, ad exitum Jam pergitissim calamitatem suas, & si id haud fiat, sicut ex iusto Dei iudicio plurius reipugnat non contingit,

Car. vetita ad incendium benedictio cum Eucharistia?

Interdicit. afficit quoque hoc casum obsecratis exorcizandi.

§. 15. Hand absumis est obsecratus exorcizandorum species; in Rituali siquidem permittuntur Sanctorum Reliquias, opportunis adhibitis canulis, eorum capitibus, pectoribus que imponi. Reliquie quoque Sanctorum, uti haber possint, decenter; ac tuto colliguntur, & cooptere, ad pectus, vel ad caput obsecratis reverenter admoveantur. Non tamen licet ad caput eorum, vel pectus, sacram ultimorum Eucharistiam, ob irreverentiam periculum; Sanctissima vero Eucharistia super copul obsecratis, aut alter ejus corpori non admoveatur, ob irreverentiam periculum. Etsi in vita Sancti Bernardi, in Chronicis Belgicis Molineti, & in Catalogo Belgico Bernardi a Lutemburgo l. G. hadus desiderant exempla Sandtorum Virorum, qui tale quidipm prestire, atque ita ab Obsecris Diemones ejecerunt: facta enim hac, sicut prædictum, is accensum sunt exempli, quia admiratione quidem, non verò imitatione prosequi debet.

§. 16. Ceteris quibusque Auctoribus Joannes Baptista Thiers eruditus, doctissime de haec questione disseruit, illamque diremit juxta ea, que haecens dicta sunt, in suo Tractatu de Sanctissimo Sacramento, 2. part. cap. 12. & quidquid ibi latius attulit, legitim ab ipsa summatim resumptum in suo Tractatu de Superstitionibus, tom. 2. cap. 13. Opus Thiers de Expositione Sacramenti, valde commendatum, probatamque fuit pio, ac docto Cardinale Bonæ, uti nosse licet ex ejus Epistola 321, in tomo hoc ipso anno 1755, cuso pag. 246.

Laudatus Cardinalis in ea Epistola inquit, præclarum se illi opere fecisse iudicium, cum sermonem de eo habuisse cum Patre Luca Dacherio, indece subdit: Librum optimum esse, & pium, & ab omnibus viris doctis, ac eruditis approbatum. Omnes autem mirantur, quod argumentum per se sterile, & baenius intentatum, tanta ubertate trahaveris, ut nihil ei desit, nul ultra desiderari possit. Audiri rumorem proper illum à quinquaginta Parisiis excitatum fuisse, sed protinus sedatum, cum nihil in so centuria obnoxium sit. Tami Cardinalis sententia ipsi subscriptum, sed quoq; presentem questionem eruditæ adeo discussum à Thiers, putatus deesse nonnulla, que nisi congrua aliqui interpretatione solvantur, concidit Thiers assumptio, atque etiam nonnulli concipiunt, que haecens constituta sunt.

§. 17. Hoc maximè Thiers expendit, cum in tot Synodus actum sit, ac constitutum, quidquid agi oportet, dum aliquod tempestatis, incendiique accidit infortunium, ne unam rurum quod Thiers reperiri quidem suadentem, vel permittentem Benedictionem, Sacramento adhibito: Pra-

aserit, nullam reperiri Synodum nec Rituall, ubi de hujusmodi benedictione agatur.

Sacerdotale Romanum P. Alberti Castellani, & Rituale Card. Sancti bane benedictionem probant.

Romanii fuit Pater Leoni X. Pontifici Maximo. Et antequam typis traduceretur, examinatum emendatumque fuit iussi Pli. IV. Pontificis, velut cognoscere est. Et in Rituall Cardinalis Sandtorii pag. 709, sub tit. de Exorcismis contra ingraventes aeras tempestates hæc adscripta leguntur verba Postel, si expeditus vobis fuerit Sacerdos accepit reverenter, & cum luminaribus Corpus Domini in calcis, aut alio vase debito, & Ecclesia exiens, nubes in modum Crucis cum dillo vase signet. Auctor Sacerdotalis Albertus Castellani Ordinis Predicatorum, qui multo labore illud elucubravit, dicavitque Incipiente Apostolica Sedis dato quarto Idus Iulii 1614, impresso ad frontem Rituall Romani ab eodem Paulo Pontifice evulgati; in eo quippe referuntur, Cardinales ad novi Rituall editionem designatos, veteri expediti Rituall, praesertim vero illud quod vir singulari pietate, zelo, & doctrina, bone memoriae Julius Antonius S. R. E. Cardinalis Sanctæ Severinae nuncupatus, longo studio, multaque industria, & labore plenissimum componerat.

§. 18. His tamen nihil facessentibus, stat Thiers. Assertio: preindicata quippe duo Operæ publicæ auctoritatis pondere desuntur. Nos nihil detractu volumus egregio Operi patris Alberti Castellani, sed asserimus, esse privati Auctoris Opus, nullumque extare argumentum, quo illud à Pio IV. Pontifice approbatum demonstratur. Neque id temere, aut nulla ratione affirmamus. Agitur in eo Operæ de Baptismi forma sub conditione, ac reconsentient peculiares factorum circumstantie, quando, in hujusmodi Sacramento administrando, forma sub conditione ut licet, à Sacramento autem Penitentia universum hac forma sub conditione rejicitur: Secus in Sacramento Penitentia, quod non licet. Theologili, qui in Sacramento Penitentia ministrando locum esse negant formæ sub conditione, auctoritate utuntur Sacerdotals Romani à prefato Religious compotis, venditantes illud Pontificia auctoritate robatorum. At ceteri, quibus forma sub conditione in Penitentia Sacramento probatur, fidenter respondent, neque ante tempore fuisse unquam demonstratum, nec demonstrari nunc posse, enuntiantur Opus fuisse ab aliquo ex Summis Pontificibus approbatum, quod & ipsi expressum in Nostro Operæ de Synodo Diocesana, lib. 7. cap. 15. tom. 2. seq. novissima editio Romane, jam iam absolute, & quamprimum evulgata. Prætermittenda nec est consideratio illa, si nimur Opus patris Castellani approbatum fuisse à Pio IV. Pontifice, Sanctum Carolum Borromeum Pontificis Nepotem, totoghe eius Pontificatus in Ecclesiasticis negotiis maximè versatum, aut fuisse permisum, ut in sua Diocesana Synodo, suaque itidem in Synodo Provinciali postea coactis, statueretur, quod noscitur re ipsa statutum, quodque omnimodè adversatur illis, que in prefato Opero patris Castellani tradita leguntur.

§. 20. Hinc ad Rituale Cardinalis Sandtorii gradum facimus. Celebris Præsul Fontanini, qui paucos libertos pertinere sibi pares habuit, in appendice ad Catalogum librorum bonæ memoris Cardinalis Imperialis, Historia S. hec adnotata reliquit: Opus rarissimum, sine principio, & fine, impressum sub Paulo V. & Iure quidem: egredi quippe hujus operis impressa folia delitescebant in angulo Vaticanae Bibliotheca, quorum nouita ad Viros Sacrorum Rituum studiosos delata, impetrarunt hi, ut simili coligerentur, quo eorum exemplum sibi sumere licet. Tunc vero factum, ut multi ejusdem sibi exemplum comparaverint, quod in suis Bibliothecis considererunt, cum ante id temporis paucæ essent, atque rariora exempla: neque enim alia coeptra erant exempla, quam quæ extabant, & nunc euant, unum in Bibliotheca Monasterii S. Crucis in Jerusalem, duo autem in Bibliotheca Collegii Romani, quorum alterum fuit Venerabilis Cardinalis Bellarmini, alterum Præsulis Coccini Rotæ Auditori. Ut prænotatum est, asserit Præsul Fontanini, Rituale Cardinalis Sandtorii principio destinui, & fine; idque omnino verum, quemadmodum videtur est in exemplis mox supra indicatis. Testatur, illud sub Paulo V. in pressum, aut non memini, quod illud latueri fortasse, suppressum fuisse jussi ejusdem Pontificis, dum adhuc sub prælo esset, quemadmodum ab eodem Præsule Coccini sua manu adnotatum legitur in prefato Rituali in Collegio Romano, uti prædictum est, asseritur: Hoc Opus, dum adhuc sub prælo est, suppressum fuit Roma tempore Pauli V. idemque caret principio, media, & fine. Et licet in ejusdem Rituali exemplis novissima evulgatis, ac distributis, initium reperiatur, ac finis, facile tamen comprehenduntur, & initium, & finem ipsi fuisse, quamvis fortasse parum considerante, superadditum, ne per manus abiaret, multum exemplum, nec caput habens, nec pedes.

Plura ei superaddita sub initio, constat quippe his verbis: Rituale Sacromentorum Romanum, Gregorii XIII. Pontificis Maximi jussu editum. Rome 1584. in quo facti veritas primus desideratur, cum de imprimito Rituali Cardinalis Sandtorii cogitatum fuerit tantummodo sub Pontificatu Pauli V. maxima excedit, nec cuscum illud fuerit superstitio Autore, qui è vivis excessit sub annum 1601. Clemente VIII. Pontifice, sed ab ejusdem hæreditibus sub Pontificatu Pauli V. quemadmodum mox infra constavat.

§. 22. In prædictis exemplaribus, & finis quoquè conspiciunt; pag. quippe 712. hac legenduntur verba: Rituale Romani Finis. Qui autem id sibi sumposi, ut extrema sappeleret, median partem sat non inspexit, ubi non minus in ipsis, quam in ceteris quibuscumque exemplis desiderant pagina, que ad pag. 252. ad pag. 257. subsequentur. Verum, quanticumque sit hæc aniversario, sermonem omnem colligentes ad finem, facili negotio detegunt recens superadditum nonnullorum foliorum, quæ non solum ex charta, & atramento evincuntur, sed ex ipso paginatum numero; postrema quippe exemplaria ad paginam pertinunt 712. cum ceteroquin duo vetera exempla, alterum nempe Cardinalis Bellarmini, & alterum in Bibliotheca S. Crucis in Jerusalem asservatum, pag. 604. non prætergrediantur, atque etiam

Tract. XII. Exam. IV.

etiam alterum Praesulis Coccini pag. 708. compleatur. Ritus itaque Benedictonis cum Sanctissimo Sacramento nonnisi in postrem exemplaribus reperitur, cum legatur ipse ad pag. 709. & ceteroquin vetera inter exemplaria nullum paginam.

Quare dum adhuc sub praece extit, suppressum?

S. 23. Ad absolutissimam notitiam eorum omnium, que Rituale respiciunt Cardinalis Sanctorum, nihil superest aliud, quam inquirere causam, cur fuerit, Paulo V. Pontifice, sanguine Prælo suppressum. Haec autem investigationi videntur posse cumulae satisfacere ea ipsa, qua charactere Venerabilis Cardinalis Bellarmini adnotata reperiuntur in exemplo Ritualem Cardinalis Sanctorum, quo Bellarmius utebatur, quodque, ut sapientia monimus,

extat in Bibliotheca Collegii Romani. *Hic Liber confessus est à Cardinali Sancte Severine longo tempore, & magno labore, & si quidem sub nomine predicti Cardinalis fuisse impressus, dempio illo verbo Romani (quod verbum est) non exaret in libri fronte, tunc non impressa; aderat illa tamen in prima Operis pagina: Ritualem Romanum Liber primus patuerit liberè comunicari cum omnibus; sed non placuit illi, ad quos pertinebat, ut cum nomine Romanu publicaretur; & non placuit bretell Cardinali, ut sine nomine Romani exiret. Ea causa est, cur hic Liber lucem non aspiciat, & imperfectus, ac mutius extit in privata Bibliotheca.*

S. 24. Est itaque Opus Cardinalis Sanctorum omni commendatione dignum, optimo-

*Commendatione dignum, h-
cet autoritate le-
gis constitutum.*

Rituale Romanum, & Episcopos per ipsum directo, ut in posterum tamquam Ecclesie Romane Fili, ejusdem Ecclesie omni copos, & Episcopos

*Rituale Rom. à
Paulo V. editum,
quid de propria
questione consti-
tuatur.*

*Collatio operum
Cardin. Sanctorum,
& P. Castellani
cum Synod. S. Ca-
roli.*

quo huicmodi casu fuit à S. Carolo prefatis in Synodus constitutum. Non indigent preceps rectitudo ad repellendam tempestatem, fiatque sonitus æris campani, signi Crucis, atque aspersione aque benedictæ; nullum tamen omnino fit verbum de Benedictione, adhuc Sacramento impertinenda.

S. 25. Denique in una libra lance statuar Opus Cardinalis Sanctorum, quod, quantumcum tandem sunt reliqua exceptions omnes, numquam dici poterit Pontificia auctoritate rotaborum; illique in novam oneris accessionem superaddatur alterum Opus Patrie Castellani, numquam & ipsum approbatione illam Pontificis consequuntur; in altera vero lance ponantur Synodi Sancti Caroli Bertoni, quamvis illa, si vim legis consideres, in Diocesi, totaque Provincia Mediolanensi solummodo obtingat; hacque omnia si quispiam ponderet, conspicet illico propendere illam Synodorum lacentem, quoniamque, alii se offrente, deliberandum erit, obstricatum se nosceret, vi quidem directiva, amplecti quidem licet adnotare legitam præcepta Synodi, ut quidem illis adieciatur, at si quae fieri vellet accessio, in promptu illa quidem esset, & facilimè comparanda ex aliis Synodis, & Ritualibus aliarum Diocesis, in quibus ex norma in S. Caroli Synodo tradita, statutum cernitur, ut cum incendi periculum subest, apertur Tabernaculum, Sacramentum relinquant obiectum, religiosa fiat precatio rectitudo, nec extrahatur Sacramentum, ac prouide ne cum eodem ad incendia, tempestatesque beducatur.

*Alia Synodus Ita-
lica, & Authorum
que Sententia, qui-
bus proposita as-
sertio rotaboratur.*

S. 26. Supra allata sunt Synodorum, Auctorumque transalpinorum auctoritates, nunc alias superaddemus ex Italis nostris desumptas. Injuriam sibi faceret is, cui incomperta esse tum eximia virtus Praesulis Gratiani olim Americi Episcopi, tum ejusdem celebri Synodus habita anno 1595, in cuius capite 109, ita legitur: *Ad arcendas pluvias, aut tempestas, proculque, que forte impendere videsuntur, nemo Sacerdos Psycidum ipsam cum Sacramento offerat, sed tantum Tabernaculum, pofiduo ostio, adaperiat, & in conspectu Sacramenti, genibus ad terram datti, Eitanus, aliasque precatio eius rei causa institutus, pie sanæque cum populo, qui aderit, aut cum Clericis, aut etiam solus, peragat, Divinamque benignantiam, ut mala, que peccata nostra merentur, misericordia sua avertat, religiose precetur. Perspecta quoque est præstantia in rebus ad Ritum spectantibus. Patris Bartholomei Gavanti, qui composuit Encyklion, seu Manuale Episcoporum ad sacras functiones ritè dirigendas; in hoc autem verbo Eucharistia n. 14. hac scripta reliquit: Non adhibetur contra grandinem, puta in valvis Ecclesia, benedicendo aere. Nec missum faciem Clericatum, ut cumque catenis restringetur; non exiguum tamen laudem consecutus; in eis quippe decisione 60. de Eucharistia n. 11. hæc leguntur: At ad benedicendum aere contra grandinem, prohibitum est Sacrum Eucharistiam expone in valvis Ecclesia.*

*Iterata commen-
datio Eminentia-
Vicaria, ac moni-
ta.*

S. 27. His Litteris finem imponimus, tum quia alii obruiuntur curis, tum & quia assitivis caloribus afficiuntur. Prudens non probatur Fraternitas tua agendi ratio, dum nihil graviter egisti in pium illum Sacerdotem, qui extra Januam Ecclesie S. Nicolai in carcere Berdicitionem super populo, & ad incendium est impetratus: valde enim huc casui congrue re nobis videntur verba de Bernardi Serm. 40. super Cantica, ubi haec scripta reliquit: *Eitanus si perpram actum quid apprehendens, nec si judices proximum; magis autem excusa. Excusa intentionem, si opus non potes: puta ignorantiam, puta subreptionem, puta casum. Verum cum haud justum sequimur sit, ut, quæ sunt minus recte gestæ, convenientia invalescant, iteratique auctibz quādam velut legitima, speciabilissime consuetudinis speciem obtineant, non solum tibi cura erit, hanc nostram Epistolam in Cancelleria tua custodiri, verum etiam Edictum, interposita auctoritate nostra propones, in certam normam eorum, quæ, excitato incendo aliquo, præstans sunt, ut Deo supplicetur juxta ritum S. Romana Ecclesiæ: Edicturnque ipsum, veluti adamassim, exiges ad ea, quæ à Sancto Carolo noscuntur constituta, quaque fuerint à nobis in his Nostris Litteris fusis exposita. Teque, Vener. Frater Noster, ex animo amplectentes, Apostolicam Benedictionem tibi permanenter impetrimus.*

Dat. 27. Julii Datum apud S. Mariam Majorem die 27. Julii 1755. Pontificatus Nostri Anno Decimo quinto.

De Eucharistia.

XAMEN V.

De Eucharistia ut Sacrificium est.

S. Thom. q. 83. per 6. art.

QUÆRERO I. Missa, seu Eucharistia, prout in Mis-
sa celebratur, estne verum, & propriæ dictum
Sacrificium? Idem quero de morte Christi? Et
quomodo haec Sacrificia differant? Quis sit offerens?

LXXXI. Resp. 3. Sacrificium Crucis, Conz., &
Missæ ex parte rei oblata non differunt numero; ex
parte vero modi offerendi primum ab aliis differt quia
specie, seu specie modali. S. Thom. art. 1. ad 1.

Ratio: Quia res oblata est eadem numero, scilicet Christus: sed modus offerendi in ara Crucis erat cruentus, & in propria specie; in aliis incruentus, & in specie aliena.

Resp. 4. Licet tres illæ sacrificationes, nimis in Cruce, in Conz., & de facto in Missa materialiter numero differant, seu in esse entis, & actionis multiplicantur; formaliter tamen in ratione sacrificiationis, seu sacrificii non differunt numero, sed sunt idem.

Ratio 1. p. Quia fiunt diverso tempore, & in diversis aliis circumstantiis.

Ratio 2. p. Quia Sacrificium Missæ est continuatio Sacrificii Crucis, & Conz.; continuatio autem inducit aliquam identitatem, etiam simpliciter tamen non quidem omnibus modis, sed in suo genere & absolute. Quod declaratur exemplo Comodiz, qui eadem in diversis locis, & temporibus exhibetur, quæ revera est, & dicitur esse eadem Comodiz, licet actiones materialiter numero multiplicentur. *Vide in hoc Exam. num. 81.* in fine Resp. ad Oppono post Resp. 5.

*Ex quo sequitur, quod etiam omnia Missæ Sacrifia praeterita, presencia, & futura non solet ex parte rei oblata, sed etiam ex parte actionis formaliter sint idem Sacrificium: quia omnia sunt representatio, & continuatio ejusdem Sacrificii Christi, & Passions, que est eadem; sicut dictum est de eadem Comodiz sepius exhibita: appellant vero diversa numero Sacrificia propter distinctionem materialem. Neobstat, quod dicatur numero formaliter plura Sacra-
menta Eucharistie, quia illa ordinantur ad sanctificandos homines per effectus gratiae, quos causant, qui sunt diversi.*

LXXII. Resp. 5. Christus ut homo est principialis offerens in Missa, Sacerdos vero celebrans est offerens minùs principalis & instrumentalis.

1. Pars patet ex illo Psalm. Tu es Sacerdos in eternum.

2. Pars patet: Quia Sacerdos agit in virtute Christi.

Resp. 6. Licet Christus propriæ non habeat successores in Sacerdotio, habet tamen Vicarios & Ministros, & hi sunt Sacerdotes.

Decalaratur: Differentia est in hoc, quia successor est equalis potestatis cum Praedecessore, quod dimidierat in Legi Veteri, Aaroni enim Eleazar, & huic Phineas successit in æquali potestate, quod non est in Vicario; sed nullus Sacerdos est Christo æqualis in potestate, nec Christus est mortalis. Ergo non indiget successore, sed solidum habet Ministros, & Vicarios.

Oppono: Sacrificium Crucis est infiniti valoris. Ergo non indigemus alio Sacrificio.

Ad hoc dist. cons. ex Nota 2. ante Resp. 1. & par-
tebit magis infra ex dicens ad quæc. 3. num. 75.

QUÆRERO II. In qua actione consistat essentia Sa-
cristi Missæ?

LXXXIII. Resp. 1. Oblatio illa, que ante Consecrationem fit illi verbis: *Suscipe S. Trinitas hoc oblationem, &c. seu Offertoriū, non est de essentia, nec de integritate hujus Sacrificii. 2. Sic ut oblatione, quæ fit post Consecrationem illis verbis, Unde & me-
more Domine, &c. offerimus præclarare majestati tue. 3. Nec fratio hostie in tres partes, quarum una mittitur in Calicem. 4. Nec sumptio Eucharistie, nec consumptio Specierum in stomacho.*

*Ratio 1. & 2. Partis: Tunc quia tunc res offeren-
da, scilicet Corpus & Sanguinis Christi, nondum est.*

Tum